

Poslední fotka a jedeme

Loučím se s paní domácí, nasedám do vozu, zavírám dveře a startuji, otáčím auto, zatroubím a za jízdy na ni z okýnka ještě mávám. Je to takový můj malý milý toskánský obřad, už deset let tam s vámi jezdím fotografovat krajinu.

Text a foto: MARTIN KAMÍN, www.fotoexpedice.cz, Facebook: [martinkaminphotography](https://www.facebook.com/martinkaminphotography)

A bychom se stihli vrátit domů do půlnoci, musíme z naší toskánské fotoexpedice vyrazit v sobotu v půl deváté, nejpozději. Odjezd je pro mě pokaždé trýznivý. Opouštím na půl roku meku krajinářské fotografie – italské Toskánsko. Jsem unavený a trochu posmutnělý. Je to jako loučení s dívkou.

Příjemně mě ale hřeje pocit, že fotografové, co sedí za mnou ve voze, mají na kartách to nejlepší, co v Toskánsku lze nafotit. Vyrážíme na sever, prolétáme se mezi posledními vlnami krajiny, zelené lány, hluboké brázdy, občas stádo ovcí a cypřišové klikatice. Často se před naším odjezdem zalije jarní krajina mlhou a my máme ještě poslední šanci cestou zpět udělat několik fotografií, proto si také necháváme fotobatohy v kufru nahoře na ostatní bagáži.

V září 2019 se taky zadařilo a mlha se rozlila do údolí zelené nekonečné krajiny. Můžete se tam toulat několik hodin, klidně i dní. Slunce se rozbíjí o mlhu jako o obrovský softbox, někde nahoře nad ní volá skřivan, obilí je do půl pasu vlhké rosou, odněkud se line hra zvonů ovčího stáda. Do takové krajiny vstoupíte jen

tak se stativem přes rameno. Vyrážíte hledat ideální kompozici, správné světlo, nejlepší stíny a ideální úhel ke slunci kvůli polarizačnímu filtru. Příroda si s vámi bude pohrávat, bude vás zkoušet z trpělivosti, odhalovat sílu vaší vytrvalosti a upřímnost vašeho nadšení pro dobrou fotografii.

Proto také považuji krajinářskou fotografii za nejtěžší disciplínu. Abyste uspěli, musíte umět všechno, musíte mít všechno a musíte mít štěstí ve správnou chvíli na správném místě. Naštěstí máme těch deset let v Toskánsku opravdu hodně štěstí a vždycky jsme si domů dovezli skvělé fotografie.

Tyto řádky píšu v době, kdy jsem měl být v Toskánsku na své dvaatřicáté fotoexpedici. Nejsem. A všichni tušíte proč.

Je to smutné výročí. Teprve teď mi na mysli vstanulo, jak moc mi tamější krajina chybí. Pokaždé si postavíme stativy, na ně upevníme fotoaparát, správné objektivy a filtry. Zadáme se do mlhy, mačkáme spoušť, a až na samotném konci se kocháme tou krásou. Je to příliš pozdě. Příště to pořadí musím obrátit.

Nikdy totiž nevíte, kdy se tam dostanete znova. Koronakrize mi otevřela oči. Až totiž budu zase stát s vámi někde na svahu nádherné krajiny, možná vůbec nezvednu fotoaparát na stativ. Budu jen tak stát a vnímat závan větru, vyprávnění šumícího obilí, vlhký vzduch a teplo paprsků, které proniknou mlhou až k nám. Jen tak. Abych si to vryl hluboko do paměti. Jako parfém té dívky, se kterou se musím pokaždé rozloučit.. ■

O AUTOROVÍ

Martin Kamín je profesionální fotograf, fotoexpediční guru, školitel, vydavatel a 12 let pořádá Fotoexpedice.cz a fotokurzy do fotogenických částí světa, které perfektně zná. Nejraději má focení krajiny, kam může sám vyrazit se stativem. Neustále se snaží objevovat světlo ve všech formách a používat ho při focení. O fotce říká: „Fotíme světlo a stíny a jejich vzájemnou hru.“